

"Zij juichen, ook zingen zij".

Psalm 65:14 lgd.

Voor vakantiegangers en thuisblijvers.

Zouden we Psalm 65 een psalm over de natuur mogen noemen? Laten we dat niet doen. Zeker, in psalm 65 komt de natuur aan de orde, maar niet als zelfstandige grootheid.

Het is voor ons wel een onmogelijk grote stap om via de kennis van de natuur tot de kennis van God te komen. Wel lezen we in Romeinen 1: Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn. Maar... Wij hebben God niet verheerlijkt of gedankt, en zijn verijdeld geworden in onze overleggingen en ons onverstandig hart is verduisterd geworden.

Het behoort tot onze schuld, dat wij zo blind en onontvankelijk zijn voor het boek van de natuur. Beter gezegd: Dat wij zo blind zijn voor de Schepper van hemel en aarde.

O arme roes van zon en rozen
waaraan mijn hart zich heeft vervoerd,
wat blijft er nu van 't grandiose,
dat in zijn jeugd een mens ontvoert?

Eens neemt een wanhoop alle dromen
wild van ons weg en laat ons naakt
en eenzaam weer in 't leven komen,
als door een huiv'ring aangeraakt....

Wat zullen wij dan zeggen? Ach, dat wij mochten naderen tot Sion! O God, om mijnentwil dorren de bloemen en wordt de aarde tot een woestijn. Om mijnentwil moet de hemel van koper en de aarde van ijzer zijn. Ongerechte dingen hadden de overhand over mij. Dáárom moesten de beken in pek veranderd worden en het stof in zwavel; ja, de aarde zal tot brandend pek worden. Het zal des nachts of des daags niet uitgeblust worden, tot in eeuwigheid moet de rook opgaan. De roerdomp en de nachtuil moeten het erfelijk bezitten, de schuifuit en de raaf daarin wonen. In de paleizen doornen, netelen en distelen in de vestingen, een woning der draken... (Jesaja)

De dichter van psalm 65 vlucht van de dorre aarde tot de Hoorder der gebeden. Hij praat niet over "rotweer". Nee, hij moet naar de berg van Gods heiligheid. Sion, de onvruchtbare berg..overtroffen door de vruchtbare berg Basan met z'n uitbundige natuur. Maar op Sion heeft de HEERE opgericht de Dienst der Verzoening. Dáár is Zijn gewijde tente. Bij Uw altaren, bij U, mijn Koning en mijn God, Verwacht mijn ziel een heilrijk lot. Daar strompelt de Verkoren en Geroepen mens de tent binnen. Vanonder de gesloten hemel en uit de dorre aarde, mag hij naderen tot de voorhoven onzes Gods.

Hij belijdt: HEERE..bij mij zijn de ongerechtigheden. HEERE, vergeef! HEERE, verzoen. En de HEERE doet het! De HEERE verkiest..roept..en doet naderen. De HEERE verzoent en vergeeft! Rook stijgt omhoog van het brandende offer. Nu, juist in de erkenning van eigen schuld en zonde, stroomt de blijdschap het hart binnen. Verzadiging van vreugde is voor Uw aangezicht. Het goede en heilige van Uw paleis doet ons ademhalen.

Bij U is vergeving. U vergeeft de grootheid van mijn overtredingen.

Daar, in het heiligdom, bevindt zich de natuur. De kunstige borduurselen en de granaat-appelen..de bloesems, de knoppen en de vruchten. Buiten is de hete zon en de dorre aarde. Buiten is de giftige grond en Tsjernobil. Binnen is het bloed van de verzoening. Daarbinnen klinkt het lied van zonde en genade. Daar richt Hij de tafel aan tegenover onze tegenpartijders. Een maaltijd rond het Lam..

Wiens lichaam is als offerspijs
verzengd op 't altaar van het kruis,
Wiens rode bloed wij drinken tot
ons eeuwig heil, tot vrede in God.

Welgelukzalig is hij, die Gij verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.

Laat ons nu met de dichter naar buiten gaan. HEERE, open onze ogen! De zee is stil geworden. Het dorre land is getooid met bloemen. Korenaren staan te wuiven in de zoele wind. Dronken is de aarde van hemelse druppelen. Woestijn en dorre plaatsen veranderen in groene weiden. Kudden grazen op de velden en dalen zijn bekleed met koren. Een lied stijgt omhoog..een juichen en zingen door het tranenwee heen. Oren horen woorden van dank en aanbidding: Gij kroont het jaar Uwer goedheid; en Uw voetstappen druipen van vettigheid. Er is een juichen en zingen naar omhoog. Ondanks onze schuld..het zuchten en kermen van de schepping..de vernielingen alom. Toch, door het puin schiet het spruitsel omhoog. Bergen worden vastgezet. De dichter en z'n metgezellen knippen met

de ogen. Hoe is het mogelijk! Er is nog een stukje leven - natuur. Ondanks alles kijk ik op dit moment op de groene bomen. En u, thuisblijver, kijkt misschien op de afrikaantjes en de vlijtige liesjes in uw kleine tuintje. Wat al geklag brengen wij voort vanwege alles om ons heen! Eenvoudige mensen spreken honderduit over lucht, water en grond. Maar wat horen we weinig van de goedertierenheden des HEEREN, dat wij niet vernield zijn!

Zult Gij uit de dood ons niet herleven doen?
Voor de Joden is psalm 65 een Paaspsalm.
Adam van St. Victor zong:

Nu de Heere is opgestaan
loopt alom het leven uit,
breekt de nieuwe lente aan,
roert zich in het groene kruid.
Heel de aarde die ontwaakt,
looft Hem, die haar heeft gemaakt
met een jubelend geluid.

Koning van de koude dood,
trotse vorst, al was weleer
uw geweld ook nog zo groot,
waart gij aller wereld heer,
nu heeft uit uw bar beleid.

Lieve lezer..de vakantie staat voor de deur.
Misschien zullen uw voeten staan op de bergen
of aan zonnige kusten. Misschien voert uw weg
door levende of stervende bossen. Houdt in
gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden
is opgestaan.

Vergeet Sion niet! Tot de genade komen we
niet door de natuur. Soms mogen we, temidden
van de vernielingen, door en uit genade, een
blik slaan op de grote werken van God. Soms,
van-achter onze duistere gordijnen, horen we
een juichen en zingen. Laat het ons een pro-

fetie zijn van de naderende Zomer. Dan zal een volkomen lied Schepper en schepping eeuwig bewonderen en bezingen. Dan zijn de schoven gedragen in de schuur. Eeuwig juichen en zingen zij.

Een zeker wandelaar vertelde een medewandelaar dat hij niet naar de kerk ging. Voor hem was "de natuur" de kerk. Plechtig begon hij te declameren:

Het ruime hemelrond,
Vertelt met blijde mond
Gods eer en heerlijkheid.

De ander antwoordde:

Des HEEREN wet nochtans
Verspreidt volmaakter glans,
Dewijl zij 't hart bekeert,
't Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En slechten wijsheid leert.

Laten we daarbij blijven! De HEERE geve ons te leven, te werken, te rusten en te sterven uit Sion.

Zie de roos beschrijft ons wezen,
als een les is het te lezen,
hoe het met ons leven gaat.

Die des morgens bloeit en 's avonds
is verwilderd en gehavend,
die geheel ontbladerd staat.

Bloeit zo stralend en is tevens
aan de bitterheid des levens
prijsgegeven sinds 't begin.

Oud en jong tezelfder stonde,
vrouw door ouderdom geschonden,
meisje gaande 't leven in.

Zo des mensen lente, groeiend,
jong en schoon des morgens bloeiend,
is besloten in zijn kring.

Als de avond straks zal komen
en de glans wordt weggenomen
valt de diepe schemering.

Alle schoonheid zal verglijden
in het glijden van de tijden
en de bloem verwelkt tot gras.

En dan wordt de knop vertreden
en het leven is geleden
en de mens wordt stof en as.

Maar de goedertierenheid des HEEREN is van
eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen,
die Hem vrezen, en Zijn gerechtigheid aan
kindskinderen.

De HEERE geve ons allen: De lofzang is in
stilheid tot U, o God, in Sion! Zij juichen,
ook zingen zij!

De volmaakte vakantie komt eraan. Het is de
volkomen bevrijding van onszelf en van al de
werken der duisternis.

D.C.O.

